

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Pars tertia, Expediuntur reliqua, scilicet censura, Frontispicium, Index,
Compendium, Dedicatio &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

nalís: Non dicit denodasti, sed dirupisti, quod utilius est: hinc & Hieronymus: Herenti in salo navicula, funem magis præscinde, quam solve. Quod enim solvitur tantum & denodatur, facile iterum ligatur. Denodant his sacris temporibus Christiani per Paschalem conscientie emundationem vincula sua, & funes peccatorum, mox iterum in ipsis festivi temporis solem-

nitatibus, antiquis compositio- num, malarum societatum lasciviarum, vinculis innodandi. Non sic, non sic charissimi: Non denodemus, & solvamus tantum, sed dirupamus vincula eorum, ut ita liberi, liberè Libri Vitæ imitari vitam, & sequi mandata valeamus, inscribendi Libro æternæ Prædestinationis, & Vitæ, Amen.

LIBER

Vitæ, & Lamentationum,

Scriptus Intus, & Foris, signatus Sigillis septem.

Thema.

Vidi supra Thronum librum scriptum intus & foris, signatum sigillis septem. *Apoc. 5. v. 1.*

Pars III.

Expediuntur reliqua de Libro Vitæ.

IN magna semper æstimatione, & pretio fuerunt gravium auctorum libri, & manuscripta, prout de seniore, junior Plinius testatur, unicum ab ipso conscriptum volumen Electorum Romanorum (licet nondum perfectum) à Largio Licinio 40. millibus nummum

sollicitatum fuisse. Testatur pariter Lactantius Sibillæ Cumanæ scripta trecentis coronatis fuisse coempta, ut alios libros & manuscrpta præteream magno pretio conquisita.

Christum Jesum, Librum Vitæ, & veritatis tanti æstimaverat Doctor gentium, ut ad om-

I. Mañulus Colloq. 23. mihi fel. 767. Libri gravium auctorum magni æstimantur

1. Corint.
1. v. 2.

omnem suam doctrinam, gen-
tibus proponendam, nullam
præter istum desideraret: Non
enim, iudicavi me scire aliquid inter
vos, nisi Iesum Christum, & hunc
Crucifixum. Ex hoc libro om-
nes suas Conciones Paulus con-
scripserat, omnem extraxerat

Librum
Vita su-
per omni a-
stimatione
Pauli.

scientiam, ac sapientiã hauserat,
hoc unico mediante Auctore,
Doctõr gentium effectus. Quare
non immeritò tantam Paulus
de hoc libro astimationem conce-
perat, ut præter illũ nihil sci-
re, nec sine illo aut vivere vel-
let, aut mori, sed in illo diebus
ac noctib' meditans, nec eũ pro-
omnibus mundi thesauris venale-
m habuisset, omnia arbitra-
tus, ut stercora, ut Christum
lucrifaceret. Dolendum ve-
rò, quòd libri hujus pretium

Judas par-
vi astima-
vis.

tam parvi astimaret, erit Judas
mercator pessimus, quem sub
prælo, in Monte Oliveti, san-
guineo adhuc sudore madidum,
& tumultuariè ab hostium funi-
bus ligatum, triginta argenteis
vendidit populi principibus.

Vendens
30. argen-
teis.

Utamur ergo nos (istius pesti-
mi mercatoris insipientiã pru-
dentiores redditi) jure retractũs,
Christum Crucifixum, Librum
Vitæ ex impiorum manibus re-
dimentes, ad hauriendam ex eo
veram & cœlestem sapientiam,
& mysteria in eo recondita.

II.

Censura
libri Vita

Liber in publicam lucem e-
dendus, prius censoribus subji-
ciendus, qui judicent, an nihil
P. Franc. Josephi Op. IV.

in eo sit contra Fidem, & bonos
mores. Et quidem in puncto
fidei & morum, censura spectat
ad Inquisitores, Episcopos, &
ne quovis modo quies & ordo
statũs politici disturbetur, e-
tiam subinde suprema regno-
rum regimina censuræ suæ su-
bjiciendos prætendunt libros,
in lucem noviter prodituros.

Similiter Librum Vitæ, Chri-
stum Iesum, immaniter liga-
tum servi & ministri Pontifi-
cum ad censuram rapuerunt, &
adduxerunt eum ad Annam pri-
mum; Hic statim quæstionem
instituit de discipulis & doctri-
na ejus, num aliquid contra le-
gem, fidem, aut bonos mores
docuisset: Ego palam locutus sum.
Quoad ma-
mando, respondet mitissimus
Dei Filius, Ego semper docui in
Synagoga & templo, quòd omnes Ju-
dei conveniunt, & in occulto locutus
sum nihil. Quid me interrogas?
Interroga eos, qui audierunt, quid
locutus sum ipsis: Ecce hi sciunt, quid
dixerim ego. Tam sana & in-
tegra fuit doctrina Libri Vitæ,
& veritatis, ut nemo contra
Fidem, errorem inveniret. Un-
us autem ministrorum dedit alapam
Iesu: Dicens sic respondes Ponti-
fici? Errorem malevolus iste
Censor contra bonos mores redar-
guebat in Libro Vitæ, qui mi-
nus decentia erga Pontificem
ursurpasset verba. Dura pla-
nè censura, armatâ militis manu
subscripta, & tam fortiter
im-

Ioan. 18.
v. 20.

Quoad ma-
mando

Censurâ
dat miles
immorige-
ri.

O o o

impressa in primam Libri Vita faciem, ut copioso defluente sanguine, etiam digitorum characteres genis intumentibus impressi remanerent, uti ex sudario S. Veronicæ etiam nunc videre licet. Ad hujus alapæ inflictionem stupente aulâ cœlesti, Censori impio applaudebat ministrorum cohors, mansuetissimè interim respondente Christo; *Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo; si autem bene, Quid me cædis? Quid ista responsione verius, (ait Augustinus) mansuetius, hic, justius?*

S. August. apud Hug hic.

Matth. 26 v. 63.

Quoad fidem censuram dat Pontifex.

Hac contra bonos mores, militari more, & jure, datâ censurâ, misit eum annas ligatum ad Carpham Pontificem, qui rigidâ in Librum Vita exardescens censurâ, conjuravit illum, *per Deum vivum, si tu es Christus Filius Dei? Tu dixisti, respondet æterna Veritas. Veruntamen amen dico vobis; ammodo videbitis filium hominis sedentem à dextris virtutis Dei, & venientem in nubibus cali.* Expressum hic errorem contra fidem, Pontifex se deprehendisse in Libro Vita sibi congratulatus, scidit vestimenta sua, dicens: *blasphemavit.* Et ad circumstantes conversus: *Ecce nunc audistis blasphemiam, quid vobis videtur?* Ut ergo omnes exacerbatum pariter cum Pontifice, erga Christum, gerebant animum, ita similem dederunt censuram. *Rem est mortis, utpote suspectus, & erroneus*

contra fidem & bonos mores, quare Librum Vita, & Veritatis quod potuerunt ignominiosissimè tractantes, expuerunt in faciem ejus, & colaphis eum ceciderunt, alij autem palmas in faciem ejus dederunt, &c.

Ab inquisitoribus, & Ecclesiasticis Censoribus, ad politicos Liber Vita protractus est: *Adducunt Iesum à Carpha in Prætorium, accusandum, quod tumultum in populo, prohibitionem tributi solvendi Cæsari, & seipsum regem fecerit.* Inquirunt itaque Censor Politicus, *Tu es Rex Iudaorum? Tu dicis; replicat Christus, sed, Regnum meum non est de hoc mundo. Ergo Rex es tu? Tu dicis; quia rex sum ego, Ego in hoc natus sum, & ad hoc veni in mundum, ut testimonium perhibeam veritati.* Audito veritatis nomine, attonitus hærebatur præses, exquirens ab eo: *Quid est Veritas.* Et ubi melius, quam in Libro Veritatis addiscere poterat veritatem? Sed non expectato responso, exivit ad judæos Præses, protestatus, se nullam dare posse in hunc librum adversam aut sinistram censuram: *Ego nullam in eo invenio causam.*

Quoniam autem Pilatus cognovit, Iesum de potestate Herodis esse, remisit eum ad Herodem; Cupiebat hic jam ex multo tempore famosum hunc sive impostorem sive Prophetam, & sig-

Censuram suspendit Pilatus.

Ioan. 18. v. 34. Marc. 15. v. 2.

III. Luc. 23. v. 10. Herodes stolidum censet.

S. Bonav.
in Lucam
hic.

fignum ab eo, quacunque de-
mum virtute factum, videre;
Sed cum post multas propo-
sitas quaestiones, nec signum nec
verbum elicere posset, sprevit
illum Herodes cum exercitu suo, &
illusit indutum veste alba; sprevit (ait
Seraphicus hic) tanquam impo-
tentem, tanquam ignorantem, tan-
quam stolidum, quia coram accusan-
tibus se non defensavit.

Ex falsa
censura.

O temerarium impiorum
censorum iudicium! quo ter-
tium Libri signati sigillum,
nempe mundus sensibilis, maxi-
me revelatum, eiusque falsitas,
caecitas & perversitas patefa-
cta est; Dum Librum Vitae, &
Legis complementum, blasphe-
mum; Librum Veritatis, men-
dacem; Librum Sapientiae,
stolidum censendo iudicavit,
judicando proclamavit. In hoc
mundi perversa fallacia, caeci-
tas, ignorantia, & stultitia de-
tecta fuit, nullo excusationi re-
lieto loco. O Anima, quid de
perversi mundi erga te exerci-
ta iniustitia? Quid de falsis de
te iudiciis & cenisuris? Quid de
tui conquereris contemptu? Si
enim Verbum aeternum, & Dei
sapientia, a mundo conculcata,
contempta, & derisa fuit, quid
mirum si eadem a mundo pati,
tibi contingat? Disce, O Ani-
ma, ex hoc Libri Vitae sigillo,
mundum sensibilem, & omnia e-
jus prospera, tanquam nugas nu-
garum despiciere, adversa con-
temnere, & solam veram Lib-

Apparet
mundi fa-
llacia.

ri vitae sapientiam aestimare. Pi-
latus ipse, licet gentilis, illam
Herodis & Pontificum inju-
stam censuram miratus, imò &
scandalizatus, approbare eam
non potuit, candidè fassus; Nul-
lam causam mortis inveni in eo.
Importunis tamen Pontificum
& seniorum precibus, accusa-
tionibus & minis incessanter
interpellatus, ignorabat, quid
ageret, aequè Pontificum, &
Caesaris gratiam perdere, quam
innocentem condemnare veri-
tus; Quare ita absolvere illum
statuit, ut & de castigatione, Ju-
dæi satisfactione, & Christus de
condonata vita sibi gratiam ha-
beret. *Corripiam ergo illum, & di-
mittam.* Usurata hæc est politico-
rum, & mundi sensibilis praxis,
ut ita deservire velint iustitiæ,
ut tamen suus relinquatur locus
iniustitiæ; adumbrata, per co-
lorem iustitiæ.

Politico-
rum pro-
cedura.

Adesto igitur Anima Chri-
stiana cruento spectaculo, & tre-
mente corde Dei Filium lecto-
rum voluntati, & immanitati
traditum intueri, crudeliter fla-
gellis lacerandum & scinden-
dum. Librum Prophetæ Jere-
miæ, acriter impio Joachim re-
gi comminantem, scidit impius
rex scalpello scribæ; Nec mi-
nus impiè & crudeliter Judæi
& Pharisei Librum vitæ & veri-
tatis divinam ipsis vindictam
minitantem, flagellis lacerari,
& scindi fecerunt.

IV.
Scissura
libri, dex-
trothe
Schmitt.
Jerem. 26.
v. 23.

§ August. de C. D. l. 7. c. 34. Commemorat eximius Ec-
clesiæ Doctor Augustinus, li-
bros Numæ Pompilij de divino
cultu, & ceremoniis conscrip-
tos, & diu terræ reconditos, casu
per colonum, aratro fundum
janiculum, (in quo tumulus erat
ipsius Numæ Pompilij) scinden-
tem, fuisse erutos, & reper-
tos; Idem testantur Titus Li-
vius, Valerius, Plinius & alii.
Absconditus quasi & ignotus
erat mundo liber veritatis & vi-
tæ Dei Filius in abyfso suæ hu-
militatis, vel in terra carnis hu-
manæ, quare, *salatē operaturus
in medio terræ*, manifestari mun-
do voluit, arando scindi ter-
ram carnis passus, juxta illud
Davidis: *Supra dorsum meum fa-
bricaverunt peccatores, prolongave-
runt iniquitatem suam*, Hierony-
mus ex Hebræo legit: *Supra cervi-
cem meam arabant arantes, prolon-
gaverunt sulcum suum*. O imma-
nes licitorum manus! O sava,
& scindentia aratra! O acutif-
sima, & savissima ferreis stimu-
lis intexta flagella! quibus Vir-
ginea terra & tenerrima caro
Redemptoris arando arata, &
sulcus sulco conscissus fuit!

V. Hanc crudelissimam aratio-
nem, & Libri Vitæ scissionem,
lacrymabilibus verbis describit
Ludovicus Blofius, quod nem-
pe veste immisericorditer spo-
liatum & ad columnam protu-
sum Dei Filium, *deinde tam incle-
menter ad columnam eum ligave-*

Libri aratro eruti.

Super dorsum Christi aravit.

Psal. 118. v. 3.

Blofius in explic. Pass. Dom. ex Thaul.

runt, ut (quemadmodum legitur) ca-
ro illius, funes, quibus vincus erat,
prorsus operiret, tanta erat teneri-
tudo, & mollities naturæ ejus; Quin
& hoc scriptum reperimus, præ cru-
deli illa funium constrictione, sangui-
nem ex digitorum unguibus erupisse.
Posthac funibus ferro intextis,
virgis spinosis, flagellis savissimi-
mis, ac catenis tenerrimum
Corpus lacerando & scinden-
do, pavementum sanguineis ri-
vulis replevere, sanguine e-
tiam, ex flagellorum violenta
vibratione, parietes abundan-
ter conspergente. ut, Mellifluus
Doctor asserit. Illuminatus
Thauler: *Neque etiam cutem
duntaxat illius, virgis disciderunt,
sed etiam sacratissimam Carnem ejus,
inhumane discerpere cruciatibus,
adeoque dilaniarunt, ut omne ejus
corpus, ceu excoriatum videretur,
maligni illis, vulnus addentibus vul-
neri, pœnam pœnæ, dolorem dolori.*
Cumque jam dorsum illius tam cru-
deliter d. lacerassent, & non nisi san-
guinem videre esset, & vulnera; eum
solventes, dorso ad columnam (ut
quidam affirmant doctores) religa-
runt, manibus supra caput simul al-
ligatis. Ut scilicet, etiam por-
recto ad verbera pectore, nulla
à vulneribus immunis esset vir-
ginei corporis pars. Defati-
gatis autem in tam crudeli ex-
hibendo spectaculo non tam o-
culis, quam manibus licitorum,
nondum tamen patientissimus,
& patiendi pro nobis avidissi-
mus

Crudeli flagellato.

Thaul. cit.

Totum corpus flagellis laceratum.

Fessis licitorum.

Indefessus
Christus

mus Dei Filius, fessus erat, aut saturatus opprobrii, & doloribus, quamvis demum solutus de columna vinculis, semianimis in proprii sanguinis rivos conciderit, summos hosce, & intolerabiles dolores pro salute nostra, summâ perpessus patientiâ, & silentio, non edito, inter tot immania verbera, ullo clamore, aut singultu.

VI.

Affirmat Ludovicus Blosius cit. *Plusquam 5000. vulnerum hic Christum excepisse.* Omniaque libri vitæ folia sanguineis numeris signata, & numerata, testatur regius Propheta: *Diminuerunt omnia ossa mea.* Sic

Pl. 2. v. 18.

totus Liber Vitæ, sanguineâ conscriptum Rubricâ & tot millibus characteribus, quot vulneribus impressus cernebatur.

Liber Vita
scriptus
intus &
foris.

Vidi librum scriptum Intus, & Foris: Græca versio habet: *Intus, & à tergo*: Syriaca vertit: *Intus & retro*: Et septuaginta illud Ezechielis (erat scriptus intus & foris,) vertunt: *anteriora, & posteriora.* Syrus: *Ante & retro*: Arabicus: *scriptum erat dorsum eius, & venter eius.*

Intus in
memoria
erat scrip
ta peccata

Intus etiam & foris hic liber vitæ scriptus erat in dolorosa sua flagellatione, nempe intus in memoria, foris in carne. Et quemadmodum mercatores in uno folio, seu latere debita actiua, in altero notare solent solutionem, sic Christus liber vitæ in sua memoria, omnia debi-

ta & peccata per humanum genus contracta, & contrahenda usque ad finem mundi conscripta, & signata habebat, in tenera autem carne sua, conscripta erat foris, ipsa charo suo sanguine facta solutio. Vel, intus in hoc libro vitæ, & in memoria, conscripta erant insignia humano generi collata, & infinita beneficia, foris ingrati homines suam scripsere stylis ferreis, factam Filio Dei compensationem; *Retribuebant mihi mala pro bonis, sterilitatem animæ meæ.* Erant hi sanguinei characteres, ingratitude nota.

Foris solutio

Intus beneficia

Psal. 34. v. 12.

Foris ingrati gratitudinis nota.

2. Reg. 12. v. 5.

Non judico fore ex auditoribus quemquam, qui non tam cruento spectaculo, & ingrati tudini indignetur; Uti & quondam justo zelo David exarserat adversus illum ingratum & immitem divitem, qui charam, & unicam pauperis sui vicini oviculam mactaverat: *Vivit Dominus, quoniam filius mortis est vir, qui fecit hoc.* Ut rei & facti indignitatem agnovit David, tum demum prorupit in apertam correctionem Propheta Nathan: *Tu es ille vir. Tu, ô Rex, viam hæc percussisti gladio. & uxorem illius accepisti in uxorem tibi.* Tu es ille vir, tu es, qui fecisti hoc: tu es ille vir. Indignaris, & quidem meritò & justè, ô Christiane, contra eos, qui librum vitæ tam immaniter flagellis sciderunt, & lacerarunt; *Vivit.*

Ooo 3

Vivit Dominus (exclamas justo zelo) quoniam filius mortis est vir, qui fecit hoc. Justissimè, & verissimè.

Sed quisnam ille filius mortis?

Quisnam ille, qui Dei Filium tam immaniter flagellis laceravit? Tu, tu, peccator lascive, tu tu incaste fili, tu, tu impudica filia, tu perjura adultera, tu infidelis adulter, tu es ille vir, qui supra dorsum Salvatoris arando arasti, & fabricasti. *Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, & necdum peccandi finis; Prolongaverunt iniquitatem suam, dum (uti bene glossatur*

Psal. 128. v. 3.

Hug. Cardin. hic.

Hugo) Iniquitatem addunt iniquitati, hoc est, iniquae cogitationi iniquum consensum, iniquo consensui iniquum opus, iniquo operi iniquam consuetudinem iniqua consuetudini iniquam necessitatem, deinde sequitur vel iniqua palliatio, vel iniqua excusatio, vel iniqua defensio, vel iniqua gloriatio

Contra hos ergo hodieque conqueritur Dei Filius, supra dorsum meum arantes araverunt, fabricaverunt, prolongaverunt sulcum, iniquitatem suam, & super dolorem vulnerum meorum addiderunt. Accede ergo ad Dei Filium, ad librum vitae, à te conscissum & laceratum lasciva anima, inspice characteres cruentos, sanguineas rubricas, scissuram libri sanguine tinctam, copertam (uti vocant) & corticem pellis decortica- tum; Aperi, & lege verba libri

signati, & invenies apertum sigillum Reatus culpabilis, & gravitatis peccati, praesertim foetidae luxuriae, sanguineis rivis abluenda.

In illa seminantis parabola, *Luc. c. 8.* memorat ipsa divina Sapientia, quod Verbum Dei, cecidit inter spinas. *Coronatio*

Cecidit utique etiam divinum illud, humanam carne vestitum, Verbum, & Liber Vita, inter spinas, dum amantissimus Jesus Mariae Filius, flagellis immaniter jam laceratus, spinis acutissimis coronatus est, lictores enim à principibus Sacerdotum pecuniis corrupti, ut Jesum quò possent saevissimè, & ignominiosissimè tractarent, cum audissent, quòd se regem facere attentasset, coronam magnam, pilei instar, plectentes, eam Regi Gloriam imposuerunt, tam violenter, & crudeliter capiti ejus impressam, ut (teste Bernardo) aculei cerebrum attingerent, ipsas quoque venas, nervos, & ossa capitis penetrantes, adeò ut sanguis illius sacro permixtus cerebro ubertim per faciem, per collum, & per capillos deflueret. *Apud Blosium cit.*

Considera, o homo, quàm excessivus iste fuerit dolor, si enim uni nostrum spina in digito haeret. accedente putredine, intumescenti, quomodo angimur, & torquemur? cum tamen Christi venerandum caput (uti affirmat Anselmus) vel mille aculeis compunctum est. Regali hoc

dia-

diademate hētores Regi Gloria illuferunt, arundinem pro sceptro porrigentes, & lacerā indutum purpurā, genuflexi Regem Judæorum salutārunt, sacram interim faciem alapis sēvissimē cādentes. O Anima Christiana, sponsa cœlestes, egredimini, & videte filia Sion Regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum mater sua (nempe Synagoga noverca) in die sponsationis illius, dum nempe Ecclesiæ suæ factus est Sponsus sanguinū.

VIII. Et unde, o Sponsa cœlestis, Anima Christiana, sacratum figurati Salomonis Caput tot spinis confixum, & perforatum aestimas, nisi quia te, in vepribus & spinis vastæ peccatorum solitudinis hærentem, insecutus est? Fecit Dominus sicut canis venaticus, qui feram insequens, caput intra spinarum aculeos immittit, non timens exulcerationem, ut feram capiat. Animam quasi feram intra spinas latitantem extraxit, sed punctiones spinarum usque ad sanguinis effusionem sustinuit, cujus signum spineam coronam portavit in capite.

In Capite ergo Libri Vitæ, acutissimis spinis coronato, magnus Dei erga animam humanam amor, & aestimatio eluxit, aperto per has spinas secundo sigillo, quod est spiritus intelligibilis, quantum ad dignitatem animæ rationalis, tanti à Verbo divino & Patris æterni Unigenito aestimata, & amata, ut eam

inter pungentes spinas inlequi non detrectaret, nihil acutissimis aculeis absterritus, quin eam instar canis venatici avidissimē è spinis extraheret, spinarum licet mille aculeis vulnerandus.

Revelata est pariter benignitas spiritus intelligibilis, quoad Angelos, dum magna cum contradictione aequitatis, & decencia, regem suum tam ignominiosè à terræ vermiculis coronatum intuiti, magnam sibi fecerunt ulciscendæ injuriæ violentiam, ne hominum saluti, regis sui honorem zelando, præjudicarent. Sicut è contra in dolorosa & ignominiosa hac Filii Dei coronatione mundo innotuit malignitas spiritus intelligibilis, quoad demones, qui omnes ingenii vires exeruerunt, ad inventis dolorum, & ignominiarum modis, quibus illata sibi à Jesu Nazareno damna ulcisci, & taliter ejus memoriam eradicare valerent, ut nomen ejus non memoraretur amplius, nec amplius Messia, sed ne hominis quidem speciem referret. Prout & ipse, tam cruento Christi aspectu attonitus præses, foras illum productum populo exhibuit; dicens: ECCE HOMO: Quasi diceret: En, qui vobis de ambiendo Messia, aut Regis titulo suspectus, ad mortem postulatus fuit, jam stillante sanguine perfusus, toto corpore lacerus, care-

Benignitas Angelorum.

Malignitas Demonum.

Cant. 3. v. 11.

Hug. Card.

Dominus sicut Canis venaticus.

Avidus capiendæ anima.

Revelata dignitas anima.

catenis vinctus, spinis coronatus, in facie livoribus & tumoribus dedecoratus, omnem ambitionis speciem deposuit, vix hominem, nedum regem, aut Messiam specie & facie sua referens. Applauferant sibi valde de hoc spectaculo maligni spiritus, sed mentita est iniquitas sibi. & infernalis astutia à mirabili divina Sapiencia, devorata est.

IX.

Zopyrus primarius, & fidelissimus Regis Persarum minister, redacta in Assyriorum potestate regiâ civitate Babylon, haud facile recuperanda, feria, & varia secum de eadem regi suo Dario restituenda, consilia egit, demum in istud se stratagemata resolvens, ut sibi toto corpore vulnerato, etiam nasum, labia, aures, & supercilia præscinderet, & in tam horrenda specie coram Dario comparens ipsi persuasit, ut sibi ad Assyrios transitum concederet, conquesturus ibidem implacabiliter de crudeli erga se regis sævitia, ac opem contra Persas se ulciscendi, imploraturus, quo stratagemate facile Assyrios nihil de sua exacerbatione dubios Persico exercitui trucidandos, ipsamque urbem in eorum manus redigendam non dubitaret. Uti Dario displicuit summopere fidelis servi forma despectissima, sic placuit sincerissimum ejusdem consilium,

quod & pari felicitate eventus secundavit, nam Zopyro ab Assyriis in ducem contra Persas declarato, totus illorum exercitus internecioni datus, & urbs in istorum potestatem redacta est. Quæ sapientissima Zopyri fidelitas ita regi placuit, ut eum intimè amans, summèque æstimans, tantum de deformi conqueretur forma, non ampliùs emendanda, quare dicere rex solebat: Malle se Zopyrum foeditatis expertem, quàm mille Babylonias. Cùmque præfatus rex semel Pomum Granatum, scinderet granis fertissimum, dixisse fertur: Utinam tot fideles Zopyros haberem, quor malum istud granatum grana.

Eramus nos miseri Adæ filij à patria, & supernâ civitate Jerusalem exules, & ita civitatem amiseramus, ut recuperanda nulla spes affulgeret. *Supra flumina Babylonis, illic sedimus & flevimus, dum recordaremur tui Sion.* Eodem stratagemate usus Christus, Psal. 136. v. 1. Nec infelix Adæ posteritas auxiliatricem habebat manum: *Hominem non habeo*, qui amissæ civitatis possessionem restitueret. Sed: **ECCE HOMO.** Non quidem purus homo, sed Deus & homo, Christus **JESUS**: Iste nobis fuit *Liber possessionis*, de quo Jeremias; hic fuit fidelissimus noster Zopyrus, ecce cùm non esset species, neque decor, suâ nos deformitate
in

Dan. Mal
lonius de
S. syndo
ne c. 17.
ex ulti-
mo lib. 1.
Flut.

Zopyri
mirè de-
surpatis fi-
delis. ut.

Jerem. 6.
32. v. 11.

in possessionem cœlestis patriæ restituit, miro divinæ sapientiæ stratagemate, quo maximè primum libri signati sigillum reclusum fuit, nempe Deus mirabilis in Sapientia.

X. Viso enim hoc innocente homine à suamet gente tam crudeliter torto, & lacerato, certò sibi persuasere maligni spiritus, taliter illum populo suo fore invidum, ut exacerbato, & vindictam sitienti animo, ad divinæ justitiæ tribunal recursum, pro populi Judaici, imò totius humani generis, & impii mundi exterminio sit expositurus; Nec minùs quicquam maligni sibi persuadebant spiritus, quàm hominem istum, hostium suorum immanissimorum esse posse amicum. Sed altiora longè mirabilis divina Sapientia egit consilia. Nam Dei Filius spontè sua se pœnis offerebat, manibus impiorum, salutem operaturus eorum, in quorum domo fuerat tanta mala perpessus. *Hic plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me; vel (ut Syri & Arabici Antiocheni legunt) plagatus sum inter amicos meos; Alexandrini legunt, venerunt mihi de domo dilecti mei, & quidem hæc venerunt Filio Dei, non invito, sed quia ipse voluit, tam miserabiliter plagatus, ut à malignis spiritibus juratus hostis humani generis, & populi tam gentilis quàm Judaici*

astimatus, inopinato illos debellaret insultu, & insperatò dæmones circumventos, & devictos à regno ipsorum eos profligaret, exuli generi humano possessionem regni cœlestis, & in integrum restitutus. Nihil minus sibi maligni spiritus, quàm Christum populi sui amicum astimabant, sanguinem ejus vindictam de terra contra fratres suos clamaturum rati: Sed habemus *sanguinis asperionem meliùs clamantem, quàm Abel; quia iste veniam, ille vindictam; iste salutem, imò & persecutibus veniam, ille damnationem clamat, ait Interlinearis. Quare admirabilis sapientiæ divinæ sigillum hîc apertù astutus serpens infernalis jam demù agnovit, & quòd priùs vaferrimâ suâ astutiâ, & ingenii sublimi subtilitate capere non poterat, jam captus cepit; Zopyrum, scèdissimè per lictores ipso instigante plagatum, scilicet Christum, tum demum sibi inimicum, & generi humano amicum expertus; Imperceptibile sibi videbatur, quòd populus eum (contra quem insanâ rabie Crucifige Crucifige clamaverat) habiturus esset Redemptorem, infernus autem supplantatorem. *Morsus tuus ero inferne, escam vulnerati corporis mordens, divinitatis hamum devorabis, qui ventrem tuum dirumpet.**

Ignorantes ergo eum maligni

Ppp

ni

XI.

Sapientia
Dei mirabilis.

Hebr. 12.
v. 24.

Glossa
Interlin.

Zach. 13.
v. 6.

Confutur
dæmones
in sua
astutia.

P. Franc. Josephi Op. IV.

Baiulatio
Crucis.

Luc. 23.
v. 28.

ni spiritus, quem mordebant, & in sua astutia deficientes scrutantes scrutinio, urgebant per Principes & seniores populi accelerari sententiam & mortem Redemptoris. Cum votis ipsorum condescendisset Præses, proclamata contra innocentem Dei Filium sententiâ, confestim lictores conglutinatum jam vulnerato corpori purpuram avellunt, & propria reindutum veste, ponderosâ gravant Crucis mole, plagatis humeris crudeliter injectâ; hanc summa animi tranquillitate & patientiâ portandam suscepit Dei Filius, quantvis deficientibus viribus sapius sub gravissimo onere oppressus, dolorosissimè ceciderit. Magna sequebatur ductum Redemptorē turba, cujus aliqui dubium rei successum, & astimati Prophetæ mortem videre, alii in cruento illo spectaculo invidos oculos fatiare gestiebant, perpauci autem, instigante compassione, cruenta Christi vestigia premebant. Inter hos erat dolorosa mater cum pusillo suo, & afflicto grege, Joanne scilicet, & quibusdam devotis matronis, salvatoris dolores effuso lacrymarum in bre deplorantibus, ad quas convertens se, sub gravi Crucis mole, Dei Filius ait: *Filia Ierusalem nolite flere super me, sed super vos ipsas stete, & super filios vestros: Quomam*

ecce venient dies in quibus dicent: *Beata steriles, & ventres, qui non genuerunt, & ubera, que non lactaverunt. Quæ verba maximè excidium urbis indigitabant, divina autem justitiæ in iudicio rigorem, & damnatorum pœnam, sequentia: Tunc incipient dicere montibus, cadite super nos, & collibus, operite nos: Quia si in viridi ligno hoc faciunt, in arido, quid fiet? id est, qualem & quantam pœnam sustinebunt in futuro, id est, in inferno.*

Reseratum hîc fuit quintum libri signati sigillum, scilicet *Infernus horribilis*. Si enim in ligno viridi divina justitia hoc fecit, id est, in Christo, nam *lignum viride Christus est*, (ait Hugo) *omnium virtutum virore virens, nihil omnino ariditatis habens, quod esset dignum combustione, id est, punitione. quia peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.* Isa. 53. Si, inquam, in viridi hoc ligno, quod aliena tantum suscepit porranda peccata, divina justitia tam tremendum statuit severitatis exemplum, *in arido quid fiet? Id est, in peccatore ab omni gratia arefacto, qualem & quantam pœnam sustinebit peccator in inferno pro propriis delictis, si Christus lignum viride tam horrenda sustinere debuit tormenta pro alienis? Quomodo te uret luxuria tua, superbia tua, avaritia tua, invidia tua, in inferno, & lignum*

Quom
ardeb
infe

Infernus
horribilis

Hug. Car.
din. hic.

Christus
lignum
viride.

Hugo hic

Peccator
lignum
aridum.

Quomodo
ardebit in
inferno?

num aridum, si tantis in Christum exarsit tormentorum poenis culpa aliena? Et siquidem avertendae illi poenae infernali, tam dira Christus sustinuit pro te tormenta, quanto erant illa incomparabiliter, & infinite acerbiora, quae peccatori in inferno aeternum restant sustinenda? Imprime, o anima peccatrix, hoc sigillum, super cor lascivum, & super brachium tuum malignum, maturè considera, & cautius in via mandatorum incedens, non peccabis.

XII. Inter alias devotas matronas acerbam Christi passionem deplorantes, erat praecipue nobilis quaedam vidua, nomine Veronica, quae ex cõpensione cum gravi crucis onere transeunti redemptori porrexit sudarium, quo faciem suam divinam sputis & sanguine superfusam absterge e valeret. Placuit dulcissimo Mariae Filio, hoc charitatis sibi exhibitum officium, & accepto sudario ad consolationem devotae hujus matronae, imò omnium fidelium, faciem suam divinam impressit, & ita perfectè expressit, ut vis quasi coloribus omnia sacratissima vultus lineamenta, plaga, tumores, & livores expressè cernerentur, quod quidem sudarium debitâ reverentiâ adhuc Romae asservatum, fidelibus monstratur.

Sudariū
Veronicae.

Et hoc est, Auditores charissimi famosum illud Libri Vitae, & Lamentationum Frontispicium, quod imprimis Capiti libri, aeterno scilicet Patri exhibendum convenit, Itaque, O Pater aeternae. *Protector noster* sal. 83. v. 10.
aspice Deus, & respice in faciem Christi tui. Respice in faciem libri vitae, respice Frontispicium, & vide, an ex illo dignoscere valeas, quod scriptum sit Verbum tuum aeternum in libro lamentationum amarissimae passionis IESU Nazareni? Respice an hanc agnoscas Filii tui faciem, imaginem claritatis tuae? Et tu protectrix nostra, aspice Maria, & respice in faciem filii tui, vide an haec effigies, filii tui sit, speciosi praefiliis hominum? Protectores quoque, & custodes nostri, respicite Angeli, & respicite in faciem Christi nostri, videte, an haec sit forma vestri Regis Gloriam, in quem desiderant Angeli prospicere?

Sed & tu Peccator aspice reus, & respice in faciem Christi tui! Vide qualiter verberibus, spinis, contusa, vulnerata sanguine & livore suffusa, & sputis foedata sit? Quis putas ita Christi tui dehonestavit, & deformavit divinam faciem? Judaei & haeretici faciem & imaginem Christi dejiciendo, & calcando? sacratissimum ejus (in SS. Eucharistia praesens) Corpus rejiciendo

ciendo? Ecclesiam Dei blasphemando? Non abs re loqueris Christiane, sed noveris, non minus hoc Libri Vitæ divinum Frontispicium à te foeditum, consputum, & deturpatum scelestis tuis blasphemis, perjuriis, imprecationibus, & divini nominis, ac SS. Sacramentorum dehonestantibus verbis. Hæc, hæc sunt foetentia illa sputa, alapa, & verbera, quibus tam foedè divina hæc facies fuit deformata. An nulum in orbe locum despectiorem reperire poteras sceleste, quò furoris tui spumantia verba & sputa effunderes foetentia, quàm in Faciem Christi tui? Respice in Faciem Christi tui, à te tam ignominiosè tractatam, & disce demum à scelestis tuis abstinere blasphemis, & divinam Christi tui faciem revereri.

XIII. Respiciere quoque Libri Vitæ Frontispicium proderit, ut ex eo apertum sextum Sigillū agnoscamus, quod est *Virtus laudabilis*, tam pulchra & speciosa, ut tantā sputorum, & livorum copiā non contexta, imò nec minimū fuerit obscurata, sed quo pluribus sacratissima facies obruta fuit sputis & livoribus, eò clariùs profunda ejus humilitas, Patientia, Caritas, & omnis virtutum decor, libro vitæ intus & foris inscriptus, mundo illuxit. Itaque *respice in faciem Christi tui*, hoc est (ut

Augustinus exponit) *notus sit omnibus Christus tuus, ut possimus ire à virtute in virtutem*. Notum, ô Domine, fac omni populo Christum tuum, imprime cordi eorum, hujus Libri Vitæ frontispicium, & virtutis laudabilis desiderium.

Sed quoniam parum aestimatur & teritur via virtutum, abierunt multi in viam, & modum vivendi gentium, iram tuam justam provocantes, idcirco *protector noster aspice Deus*, S. Hieronymus ex Hebræo legit, *Clypeus noster*, nam contra iram & vindictam divinæ tuæ justitiæ, non alium, nisi hunc habemus clypeum, respice igitur, ô Pater æterne, clypeum nostrum, qui à furore tuo nos protegat, *aspice oculo misericordiae* super nos, & ut nostri facilius merearis, *respice in faciem Christi tui*; *Respice ipsum hominem factum, consputum, flagellatum, crucifixum, mortuum, &c.* exclamat Hugo. Istum, in hisce calamitatis temporibus contra tela divinæ vindictæ, teneamus clypeum. O Deus, Protector noster, (alium enim, qui nos protegat, non habemus) respice in hunc clypeum, in faciem Christi tui, & per ejus sanguinem, non vindictam, sed misericordiam, clamantem, patriæ mala avertens, exhibe afflicto populo Christiano misericordiam.

Hora est, ut liber Vitæ in pul-
pi- XIV.

Blasphemi
faciem
Christi
conspuumt

Virtus
Laudabilis
revelata.

S. August.
h.c.

S. Hieron.
hic.

Facies
Christi est
noster cly-
peus.

Hug. Car-
din. hic.

In pulpito Crucis.

pitū crucis subleuetur, omnibus inspicendus, & legendus. Postquam ergo Dei Filius cum summo labore & angustia gravi mole Crucis onustus ad montem Calvariaē pervenit, in faciem procidens, se Deo Patri in holocaustum pro totius mundi peccatis obtulit, cui immanes justitiæ ministri impetuosē vestem denuō, sanguinolento, & vulnerato corpori conglutinatam, detrahentes, omnia rursus reficārunt vulnera, pelle unā cum vestibus hinc inde detractā, ut totum corpus crudam excoriati hominis carnem referret. Inde crudeliter in Crucem prosternunt, vel (uti revelationes S. Brigittæ recensent) erectæ prius Cruci in terra solidatæ & firmiter infixæ, redemptorem applicant, & dexteræ ad foramen extentæ ferreum & tremendum infigunt clavum.

Dolor Crucifixionis.

Considera, ô Anima, quibus angustiis & doloribus conclusum fuerit cor benignissimi Salvatoris, dum grandis ille, incultus, & durus clavus violento mallei ictu manum benedictam perforaret, secū & nervos, & venas in foramen affigendas trahens. Cogita quàm ineffabili dolore etiam sinistra violenter ad alterum foramen protracta, similiter & pedes extepti & affixi fuerint, omnibus quasi dissipatis juncturis.

Conqueritur de excessiva hac pœna vir dolorum, *foderunt manus meas, & pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea.* Hoc est (uti Cardinalis à S. Caro explicat) *ita me extenderunt in Cruce, quòd poterant dinumerare omnia ossa mea.* Obstupescit de inaudita hac pœnalitate & dolore Zacharias Propheta, & tanquam spectaculum à sæculo inauditum spiritu prævidens, exclamat: *Quid sunt plaga iste in medio manuum tuarum?* Attonita, & semianimis gemendo interrogat mater afflictissima: *Quid sunt plaga iste in medio manuum tuarum?* His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me, scilicet *Judeorum* (exponit memoratus Expositor) *qui me diligere debebant, verbo, & opere.* Sic à meo plagatus sui populo, qui à me ex *Ægypto* eductus, venturum me semper suspirabat Messiam, hic supra dorsum meum arans aravit, & modò ferreis istis pennis, sui memoriam in manibus meis descripsit. O penna duræ, ô calami immanes! O styli ferrei, qui in virgineo Agni Dei pergameno, tam formidabiles insculperunt characteres.

Psal. 21. v. 8.

Hug. Card.

Zach. c. 13. v. 6.

Quid sunt plaga iste

Hug. hic.

Accede & tu, ô Anima peccatrix, inspicere Librum Vitæ, in pulpito Crucis positum, vide an signa, & characteres noveris? Quare tremente animo: *Quid sunt plaga iste in medio manuum tuarum?*

tuarum? Et respondebit tibi, amantissimus redemptor; *His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me, in domo scilicet propria & electa mea Ecclesiae, à propriis meis fidelibus & Christianis, qui in vita mea imitationem jurarunt, & obligati, ac professi me diligere, suis peccatis me denuo persequuntur, & crucifigunt. Si inimici mei, si Turca & gentiles maledixissent mihi, & denuò ita immariter me affligerent, sustinuissem utique, sed quòd illi, qui in domo mea, dulcem Corporis mei capiunt cibum, me ita crucient, & iterum crucifigant, hoc dolorem, & cruciatus omnes excedit.*

XV.

Ma. 49.
v. 16.*In manibus descripsit nos.*S. Anton.
Pad. Dom.
r. Paleh.
S. Bonav.
Compend
Theol.

Sed nec sic de impetranda rursus venia desperet Crucifixor Christianus, quem poenitentem animat benignissimus Salvator; *Ecce in manibus meis descripsi te. Intelligit hæc verba Procopius apud Cornelium de Libro Vitæ prædestinatorum, qui liber est in manu Dei, propriissimè tamen intelligenda sunt de Christo, Libro Vitæ, supra pulpitem Crucis posito, in quo electi profundè sunt inscripti, & insculpti, in æternum non eradendi. Ecce, in manibus meis (ò Anima) descripsi te. Manus Christi fuerunt quasi charta; sanguis, quasi atramentum; clavi, quasi penna, ait S. Augustinus, & notat Doctor Seraphicus, quòd Dei Fi-*

lius tenere voluerit *clavorum* Verit. I. in manibus & pedibus infixionem. in 4. c. 20. memoriam nostræ recordationis. Imò non tantum in manibus & pedibus, sed in ipso aperto latere & corde descripsi te. Aquila legit, *accuratè descripsi te: Septuaginta; Depinxi te. Vivis te non tantum coloribus, ò Anima, sed proprio meo sanguine pinxi te, & cruentis characteribus inscripsi te in corde meo, in manibus meis, in libro vitæ. ut imago & nomen tuum non deleantur in æternum. Recogita ò Anima, quàm desiderabilis sit Paradisus, cujus te Civem ferreis calamis, atramento proprii sanguinis, in propriis manibus, & corde in debiliter conscripsit, simulque obligationem æterni reatus annullavit Dei Filius.*

Eramus nos miseris Adæ Filij, decreto divino in nos fulminato, perpetuum à cœlesti patria relegati, & rei æternæ damnationis ex proprio nostro chyrographo. Sed postliminio nos revocavit Filij Dei benignitas, *delens, quòd adversus nos erat chyrographum decreti, quòd erat Deo contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, assignans illud Cruci, in locum autè illius arctè obligantis chyrographi, ferreis pennis, & proprio sanguine, in charta manuum suarum descripsit nobis librum emptionis, attestans, quòd proprio nos sanguine suo de-*

Scripte li
brum emp
tionis, cen
sus & pos
sessionis.

de potestate & servitute inimi
ci redemerit; Librum Censûs
scripsit, quo omnium meritorum
suorum nos redderet participes,
& plenum legaret usumfructû;
Librum Possessionis, quo nos
in cœlestis patriæ possessionem
immitteret.

Titulus
libri vi
tae.

In cujus rei testimonium au
thenticum (asserit Seraphicus)
libro vitæ in pulpito Crucis af
fixum fuisse, titulum emptio
nis, censûs, & possessionis,
nempe

**I E S V S N A Z A R E N V S
R E X I U D Æ O R V M.**

S. Romay.
ca.

Nam propter primum nos libera
vit à peccato, & dicitur **I E S V S.**
Propter secundum quia renovavit
gratiam largiendo, dicitur **Nazara
eus;** Propter tertium, quia cœlum
aperuit, dicitur **Rex Iudæorum.** Hic
est igitur Titulus Libri vitæ, ô
Anima, cordi tuo inscribendus.

XVI.

Hunc è manibus & oculis tuis
nunquam elabi patiaris, hoc tu
um sit Archivium, hæc docu
menta tuæ salutis. *Non rece
dat volumen legis ab ore tuo, medi
taberis in eod diebus ac noctibus.* No
ta characteres omnes, & pun
cturas. In libris ad usum no
strum communiter inservienti
bus duplicis fortis inveniuntur
literę. Consonantes, & Vocales,
hæ quinque enumerantur. In
nostro Vitæ Libro supra pulpi
tum Crucisposito, quinque
principales literæ, seu Vocales
reperimus scriptas, quinque sci

Iosue. 1.
v. 8.

Vocales &
Consonan
tes

Sunt vul
nera Chri
sti.

licet sacratissima vulnera ma
nium, pedum, & lateris. Con
sonantes, sunt omnes, per to
tum sacratum Corpus dispersi
characteres & cicatrices, quo
rum numerum ad 6666. exten
dunt contemplativi. Omnes
hæ vocales, & consonantes u
nitim ad iratum clamant Pa
trem, ad impetrandam humano
generi misericordiam. *Pater
dimite illis.* Magnam hanc no
tat esse consolationem Aposto
lus miseris nobis peccatoribus:

*Habes testamenti novi mediatorem
I E S V M, & sanguinis asperionem
melius clamantem, quam Abel.*

Hebr. 12.
v. 24.

Nam teste Antonio Paduano,
*sanguis Abel clamat vindictam, san
guis Christi misericordiam.*

S. Anton.
Pad. 1. om
1. Adv.

In extremo verò iudicio
contra inimicos Crucis Christi,
qui Librum Vitæ contemnere,
& ejus sanguinem scelestâ suâ
vitâ conculcare non destite
runt, sed luxuriando, superbi
endo, blasphemando denuò
Regem Gloriæ crucifixerunt,
non misericordiam, sed vindi
ctam clamabit sanguis Christi.
Contra hos (testatur Bernar
dus) *Crux Christi portabitur in te
stimonium, verbera ipsius contra te
clamabant, vulnera ejus allegabant,
clavi loquentur, cicatrices conque
rentur.* Ne ergo ita tremendè
contra te clamantem Christi
sanguinem & vulnera in judi
cio audire debeas, modò com
patienter aurem præbere
non

In iudicio
sanguis
Christi
clamabit
vindictâ.

Apud Ro
may. Solil
c. 3.

nō graveris clamantib' ad te misericorditer Libri Vitæ vocalibus & consonantibus, ad compansionem amorosissimè invitantibus. Audi clamantem de pulpito Crucis Librum Vitæ:

S. Bernard

Vide Homo, quid pro te patior, vide poenas, quibus afficior, sed omni pœnâ, hæc est acerbius, quoddam ingratum te experior.

XVIII.

Compassio
B.V.

Compatere, ô Anima, & lege hæc Libri Vitæ & Lamentationum verba cum matre dolorosa. Nam *stabat juxta Crucem IESV, mater ejus, nec oculos à lectione libri tristium, & cruentorum characterum remittebat; cujus tantus fuit dolor, ut sanguineas etiam ei lacrymas exprimeret.* Ita testatur Theophilus Historicus (cujus fragmenta de historia Passionis Domini manuscripta, in celebri Monasterij sui Bibliotheca Bononiæ asservari Mallonius affirmat) his verbis. *Quod omnem sensum evincit (lacrymabile dictu) sanguineæ etiam lacrymæ ex intemeratæ Matris oculis erumpunt.* O verè lacrymabilis dolorosæ matris ad Crucem statio, quam ita interpellat meus Seraphicus.

Daniel
Mallonius
de S. Syn-
dono. c. 5.Eius lacryma
sanguineaS. Bonav.
sim. A-
moris P.
t. c. 3.

O Domina mea, ubi stabas? Nunquid tantum juxta Crucem? Imò certè in Cruce cum Filio, ibi crucifixa eras secum. Sed hoc distat, quoddam ipse in corpore, tu autem in corde; Nec non, ejus vulnera per corpus ejus dispersa, sunt in corde tuo unita. Virtus autem & afflictio unita fortior,

Magna & vasta volumina magnæ utilitatis, in lucem edita, ut meliùs deserviant, in Compendium reduci solent. Vastum, & innumeris distinctionibus, & articulis divisum volumen,

Cor eius
Compen-
dium Pas-
sionis.

est Christus Liber Vitæ in pulpito Crucis positus, cujus characteres per totum corpus sunt dispersi. Tractatus amplius: Vastum volumen; Sed hoc, in corde dolorosæ Matris, in parvum, sed nervosum valde, Compendiū, fuit redactum, ibi quinta essentia, & extractus totius Christi crucifixi inventus est.

Ibi Domina (ait Seraphicus) lan- ceatum est cor tuum, ibi spinis coronatum, ibi illusum, exprobratum, contumelias plenum, aceto & felle potatum. O Cor amoris, cur conversum es in globum doloris? Aspicio Domina cor tuum, & id non cor, sed Myrrham & Absynthium, & sel video. Quæro Matrem Dei, & ecce invenio sputa, flagella, & vulnera, quia tota conversa es in ista. O mira res! Tota es in vulneribus Christi; totus Christus Crucifixus est inmersa intimis visceribus cordis tui. O Maria! Cor tuum vulneratum conjunge cordi nostro, ut tecum tuos vulneribus pariter vulneremur; & Passionis tuæ sacræ mysterium, tanquam signaculum portemus supra cor nostrum, compansione Crucifixi vulneratum.

Ah! quæ lingua exprimere sufficit dolores afflictæ matris, cernentis filium, magno clamore

re emittentem spiritum, qui clamor, ut ipsa apud S. Brigittam testatur, per totū superstitis vitæ spatium, semper adhuc in ejus auribus resonabat. Tam triste hoc fuit maternis oculis spectaculum, ut mirum non fuisset, si dolorosæ matri (nisi supernaturali fuisset sustentata virtute) vita, & spiritus defecisset.

XX.
 3. Reg. 10
 Non habet ultra spiritum.
 Audita Regis Salomonis fama, venit Jerosolymam Regina Saba sapientiam & famosum aulae apparatus expertura; videns ergo omnem Salomonis sapientiam, palatium, apparatus, vestium pompam, ministrantium splendorem, & holocausta in domo Dei oblata, non habebat ultra spiritum. Si splendor, & regius Salomonis apparatus halitum & spiritum præ admiratione pene interclusit regina Sabba, quam grave in cœlesti nostra Regina, & matre dolorosa deliquium stupendus, formidandus, & inauditus figurati Salomonis apparatus causare debuit? Egre d. m. ni. & videte filia Sion cum afflicta matre cœlestem Salomonem, cui pro throno trabs Crucis infamis, pro purpura, tinctū undiq; sanguine & vulneratū corpus, pro cibo & potu, fel & acetum, pro holocausto, crudelis proprii corporis mactatio ministratur. Quidni afflicta mater videns filiū magno clamore emittere spiritum, P. Franc. Josephi Op. IV,

tum, non habebat ultra spiritum? Et clamante Filio: Consummatum est omnes etiam vires in Maria consummatae sunt?

Libro plenè conscripto, & impresso, apponitur, *Finis*, ut liber completus & consummatus esse agnoscat. Antequam benedictum spiritum suum Dei Filius in Patris aeterni manus commendatum emitteret, exclamavit; *Consummatum est*. Ut totus agnosceret mundus consummatum, & completum esse Librum Vitæ, & Lamentationum, ut omnes nossent, illum intus & foris taliter esse characteribus sanguineis refertum, ut imprimendi, & scribendi ulterius locus non super sit, adeoque librum sub prælo Crucis plenè consummatum. *Finis*. Aperuimus sigilla, amice Lector; Librum vidimus in monte Oliveti prælo datum, ligatum, censoribus traditum, scissum, & pulpito Crucis impositum, inspeximus Frontispicium & titulum, explicavimus characteres & literas vocales & consonantes, formavimus nervosum in Corde virginali compendium; Et ecce *Finis*: Restat solum formanda Dedicatoria Epistola.

XX.
 Dedicatio Libri.
 Et quinam justius hunc Vitæ Librum dedicare decet, quam tibi, ô Anima Christiana, tibi ergo dedicatum volo hunc Librum Vitæ & Lamentationum, qui non recedat ab ore tuo, & me-

1. Corint.
2. v. 2.

ditaberis in eo diebus ac noctibus, ex eo omnem scientiæ plenitudinem haustura. Huic soli libro studebat, & incumbebat Doctor gentium. Nihil arbitratus sum me scire, nisi IESVM Christum, & hunc Crucifixum. Aliam nõ requirebat Paulus Universitatem, vel Academiã, quã Jerusalem, non aliam Scholam, nisi montem Calvariæ, non aliud pulpitum præter Crucem, non alium desiderabat Lectorem, & Magistrum, quàm Crucifixum; non alios characteres, quàm sacratissima stigmata, nõ alia comata, nisi verbera, & livores, nulla alia puncta, quàm clavorum, denique non alium Librum, quàm hunc Librum Vita & Lamentationum, Christum Crucifixum.

Hunc ergo, tibi anima dedicatum volo librum, ut illi studeas diebus, ac noctibus, & illius characteres & sigilla cordi tuo imprimas, & facias secundum exemplar, quod tibi monstratum est. Ut autem melius penetres & intelligas, sigilla libri aperti, ex iis notitiam universarum rerum hauries, & imprimis agnitã severissimã Dei justitiã, contra eum peccatis tuis insurgere, & offendere desistes. Ut autem melius capias sigilli hujus, justitiæ divinæ referatæ severitatem, tremendum Regis Moabitarum in mactando filio tibi spectaculum expendendum propono.

Obsessus arctissimè ab Israelitis Rex Moab, cum omnem sibi evadendi spem præcisam esse cognosceret, arripens filium suum Primogenitum, qui regnavit erat pro eo, obrulit holocaustum super murum. Viso tam immani, & inaudito spectaculo, facta est indignatio magna in Israel, statimque recesserunt ab eo, soluta scilicet oblidione. Nempe, (ut aliqui volunt) ex compassione enim reputaverunt indignum ultra obsidere regem, in tanta afflictione positum.

Peccatores intenderunt Arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, ad obsidendum ausu temerario Deum suum; Ad avertendum & sedandum hunc insanum peccatorum furorem, misit Pater æternus Unigenitum suum, humana carne vestitum, sed ejus nec suavibus admonitionibus, nec acerbis comminationibus commoti, iram suam in ipsum converterunt filium: Convenerunt adversus Dominum, & adversus Christum ejus. Cum itaque nullum sedando impiorum peccatorum furori super esset remedium, arripens Pater Filium suum Unigenitum, sibi corregnantem, obrulit illum in holocaustum in monte Calvariæ, toto inspectante orbe, ad emollienda peccatorum, se obsidentium, obstinata corda, & divinæ suæ justitiæ statuendum tremendissimum exemplum; declarans se per Isai-

XXI.

4. Reg. 3.

v. 27.

Rex Moab

sacrificat

filium.

Apud Ly-

raum

hic, &

Corneliã.

Sic Pater

æternus

Pl. 2. v. 1.

Unigeni-

tum suum

Grande

spectaculum

infructu.

IIa. c. 53. v. 8. *ara: Propter scelus populi mei percussit eum. quod nempe Filius luendum in se sucepit.*

Horrendus iste divinae justitiae actus fuit, cum Pater aeternus, proprio filio suo non pepercit, ut omnes peccatores severissimam hanc in proprium filium factam executionem aspicientes, ab offendendo & obsidendo peccatis suis Deo desisterent. Sed mirabilis aequè fuit actus misericordiae, dum, ut servum redimeres Filium tradidisti. Quo in cruento spectaculo, primum Libri Vitae sigillum apertum, & Deus mirabilis in justitia & misericordia mundo innotuit, & inde obstinati peccatores fuerunt emolliti, severissimum enim divinae justitiae intuiti rigorem (quo Pater filio suo proprio non pepercit) recesserunt ab eo, timuerunt valde, ait Evangelista. Et magna est facta in populo indignatio, & commotio: Et omnis turba eorum, qui simul aderant ad spectaculum istud, & videbant, quae fiebant, percutientes pectora sua revertebantur. Non solum domum revertebantur (ait Hugo) sed etiam ad Cor, poenitendo, ut Centurio, & similes. Solverunt obsidionem peccatores, partim tremendo justitiae exemplo exterriti, partim ex compassione, reputaverunt enim indignum, ultra obsidere regem in tanta afflictione positum, qui propter scelus populi sui,

In tremore peccatorum

Math. 27. v. 54.

Luc. 23. v. 48.

Hugo hic

Commoti spectatores.

proprium filium sacrificavit, idè percutientes pectora sua revertebantur, qui simul aderant ad spectaculum istud.

Imò non solum qui aderant, sed etiam populi illi, qui à longè hoc inauditum misericordiae & tremendum justitiae divinae spectaculum depradicatum audièrunt, percutientes pectora sua revertebantur, ad aperturam mirabilis sigilli hujus, libri vitae. Imò creaturae omnes partim ex compassione misericordiae, partim ex timore justitiae se commoverunt; Petrae scissae sunt, terra contremuit, Sol & Luna obscurati sunt, velum templi scissum, sepulchra aperta sunt. Facta est indignatio magna in omnibus creaturis. Et tu Christiane, cui hodie cruentum hoc spectaculum, & apertum sigillum divinae justitiae & misericordiae ob oculos ponitur, petra durior non emolliaris per misericordiam ad compassionem, nec per formidabilem justitiam, ad tremorem? Nec Deum (qui proprium filium suum pro peccatis tuis sacrificavit) obsidere sceleribus tuis, oppugnare, & offendere vereris?

XXII.

Imò & populi absentes.

Creaturae omnes commotae.

Contremisce peccator.

Respice, & contremisce ad hoc divinae justitiae mundo propositum, & exhibitum formidandum spectaculum, respice obstinate peccator, qualiter ego in facie totius populi, imò mundi

Qqq 2

mundi totius, in elevato Cal-
 varia loco Filium meum im-
 maniter percusserim, ob pecca-
 ta quidem populi mei, in se su-
 sceptra; vivo ego, dicit Domi-
 nus, si Filio non peperci, nec
 servo parcam. Respice pec-
 cator impoenitens, luxuriose,
 superbe, avare, invidie, rixo-
 se, gulose, & percutiens pectus
 tuum revertere ad Cor pœni-
 tendo, respice. & respisce ad
 hoc inauditum divinæ justitiæ
 spectaculum, à filio innocen-
 te tam inhumaniter mactato dif-
 ce tremere, serve nequam; Si
 enim filio non peperci, in quo
 mihi semper complacui, quo-
 modo servo maligno parcam, in
 quo scelus non alienum, sed
 proprium reperero? Vivo ego,
 dicit Dominus, non parces fu-
 ror meus. Sagittæ meæ inebra-
 bo sanguine, & gladius meus devorabit
 carnes. Illum enim justitiæ
 gladium, quo proprium macta-
 vi filium, adhuc dextera mea
 contra mundum scelestum vi-
 brat. Egredietur gladius meus de
 vagina sua, ad omnem carnem, ab
 Austro, usque ad Aquilonem, ut
 sciat omnis caro, quia ego Dominus
 eduxi gladium meum, de vagina sua
 irrevocabilem. Si ullus in nobis esset
 sensus aut ratio (ut ibene S. An-
 tistes Valentinas advertit) quis
 post talem, ac tantam delictorum
 punitionem novam auderet incurrere
 culpam? Et pergit adhuc effica-
 cius, hoc justitiæ divinæ specta-

Filio non
 peperci

Nec tibi
 parces.

Deit. c.
 32. v. 42.

Ezech. 11.
 v. 4.

S. Thom.
 de villan.
 Dom. 2.
 Adv.

culum, exaggerare. A principio
 siquidem, quantum odisset omne pec-
 catum, per vindictam terribilem qui-
 dem demonstraveras; nam propter
 peccatum gratissimus tibi, & pul-
 cherrimus Angelus, celo ejectionis est;
 propter peccatum homo cum sua po-
 stertate paradiso privatus; propter
 peccatum totus aquis submersus est
 mundus; propter peccatum exarsit
 sulphureo igne adusta Pentapolis;
 propter peccatum terra dehiscens,
 veritatis amulos deglutivit: Ægyptus
 Pontus submersa est, & innume-
 ri populi vastati sunt. Nunquid ad
 peccati detestationem satis generi
 humano talia exempla sufficerent?
 Sed nihil me Domine ita deterret,
 nihil me sic à peccato detinet, sicut
 videre Filium tuum dilectissimum
 Vmgenitum, propter peccatum cla-
 vis affixum latronibus associatum,
 & crudelissimâ morte mulctatum.
 O infinitam audaciam peccatoris,
 quis post tale spectaculum peccare non
 formidat? Dicite obsecro, si quis rex
 latronibus adeo foret insensus, ut fi-
 lium suum, unicum regni sui here-
 dem, pro levi quodam furto furcâ
 suspenderet, in ejus regno de cætero
 quis committere furtum auderet? Et
 Filius Dei pro unius pomi furto cru-
 cifixus est, & hoc scientes, offendi-
 mus omnes? Quo reatu? quo suppli-
 cio? quo inferno?
 Et planè si unquam hæ irati
 Dei, & exacerbatae divinæ ju-
 stitiæ, minæ mundo intonue-
 runt; infelicibus nostris con-
 tigit temporibus, dum per to-
 tum

Semper
 Deum gra-
 viter pu-
 nitur pe-
 catum.

Sed nun-
 quam ta-
 le rigoris
 statuit ex-
 emplum.

Gladius
 Justitiæ
 evagina-
 tur.

7. r. tum orbē, Gladius, gladius exacutus est, & limatus: ut cadat victimas, exacutus est, ut splendescat limatus est. Splendet, ut terreat, exacutus est, ut occidat.

XXIII. Neque in hoc Justitia Dei acutissima est reprehensivebilis, quæ diu minando, & evaginando, patienter nos ad pœnitentiã expectavit. Testes invoco (ait Justus Deus) hodie cœlum & terram, quodã proposuerim vobis vitam & mortem.

Deus misericordiam exhibet. Et ego, ô peccator, Testes invoco hodie cœlum & terram, quod ex parte Dei proposuerim tibi hodie vitam & mortem. Proposui tibi Librum Vitæ, cujus omnes vocales & consonantes ad thronum Dei pro nobis clamant misericordiam; Sed etiam librum mortis (si ita convenit dicere) evaginatum justitiæ gladium proposui, Elige ergo vitam, ut & tu vivas, & seminum, & diligas Dominum Deum tuum, ipse enim est vita tua.

Eligamus, eligamus ergo charissimi, omnes qui adsumus ad spectaculum istud formidandum, Vitam, & Librum Vitæ, revertamur percutientes pectora nostra, & veniam ab-

irato Patre per vulneratum Filium petamus; Parce Domine, Iudich. 7. parce populo tuo; Peccavimus cum v. 19. patribus nostris, iniquitatem fecimus. Sed ô benignissime De-

us, qui potentiam tuam parcendo maximè, & miserando demonstras, ne remiscaris Domine delicta nostra, vel Parentum nostrorum, neque vindictam sumas de peccatis nostris. Ecce percutientes pectora nostra, ad te humiliati revertimur, & convertimur (non enim imaginari mihi possum, animum tam obstinatum inter omnes auditores meos inveniri, qui ad spectaculum istud, & aspectum hujus Christi Crucifixi non commotus, & verè contritus sit) & per vulnera & sanguinem filij tui pro nobis misericordiam clamantis, veniam precamur supplices. Parce Domine, parce populo tuo, timorem pariter, & amorem eum fac habere perpetuum, ut timendo justitiam, & misericordiam diligendo, tibi soli adhæreat, te solum sciat, tibi soli studeat, qui es Liber Vitæ, & vita nostra sine fine in omnes aternitates, Amen.

Q99 1

EX-